

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 3. Quanta audiuius. In patriæ suæ beneficium, non in ea Christus cœpit patrare miracula.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

Ps. 125. 7. insinuat his verbis: *In convertendo Dominus captivitatem Sion. s. sicut sumus, sicut consolati, tunc repletum est gaudium os nostrum. Ecce.* Declarat inter septem Gracie sapientes vnus de numero Bias, qua quis obligatione patrie detinuitur dum ait quod qui neglecta patria, peregrinatus est beneficium tantum in se reus arguatur, quantum ille qui proprio concepto campo seminat, & abundantiam suam a laborat iudicque in se alienigenam. Cum haec ita sint optime fundata videtur querela Nazarenorum contra Redemptorem: *Quanta audiuimus facta in Capharnaum, sic et hic in patria tua.* Dicitur Nazareth patria Christi, non quod ibi natus sit. (Cum in Bethlehem natum affirmet Euangelista) sed quod ibi conceptus ac emersus: *Vbi erat natus,* ait D. Luc. quia postmodum reversus ab Aegypto a septennio suo *Habitauit in Nazareth.* Quamobrem sic exponente D. Berni. potuit Euangelista complementum Sanctorum Prophetarum dicere *quoniam Nazareth vocabitur.* Perambulabat Christus Galilaeae ciuitates, omnibus vtilis languentibus medicus efficacissimus, a seorsum vero Capharnaui sua prodigia miracula, donaque effundebat leprolos mundando, daemones eiciens, mortuos resuscitando &c. Nec rationi videtur dissonum quod illum arguant eius, quod ex lege naturali patrie debebat, quam nullo honorabat miraculo, nullo laudificat officio, testibus Euangelistis, qui non vulgari hoc exprimit loquendi modo: *quod non poterat ibi virtutem ullam facere.*

§. 3. *Quanta audiuimus. In patria sua beneficium, non in ea Christus cepit patriae miracula.*

¶ 7 **V**erū enim veto nullā nititur ratione contra Christum querimonia Nazarenorum: non enim ipse contra municipes suos delinquit, quinimo, & ipse contra eos iuste potest expostulare, cum illi muneri suo defuerint inhūmānā. Duo haec probat dilucidē Christus hoc in Euangelio. Primum nullatenus patriae Saluator uolūtae defuit. Sic ita, Chailum magis fuisse patriae, quam exteris regionibus obligatum: in rei tamen veritate, obligationi satisfecit, eo quo poterat modo: quia vsque modo pro illa sola ita laborauerat, ac pro omnibus coniunctim. Perlege Euangelistas. Morabatur Christus in Nazareth vt quilibet de communi grege vsque ad beneficia triginta annos. Vt primum ad illam ac-

cessit quam Pater suus decreuerat, esset illa re qua prodiret se mundo manifestaturus, primo tendit ad Iordanem a Ioanne Baptista baptizandus, vbi Pater illum mundo corpi declarare, esse videlicet filium sibi charissimum, quem mittebat orbi praecceptorem, vnde apertum: celi, descendit Spiritus Sanctus, corporali specie sicut columba super eum; & vox Patris innotuit: *Hic est filius meus dilectus.* Consecutum ad de-
 setta recessit, quadragesimale celebratus ieiunium, continue insistentis oratione ac ieiunium descendens, diabolum prouocat ad mouendam, hoc iudicium, quod huius diximus, aduentus sui hanc primariam esse intentionem, inuadendo diabolum exturbare: proinde fuit hoc, quidam velut inimici ad bellum provocatio, deinde & altera vice repetit Iordanem vbi deus a Patre mundo manifestatur, voce praecognitionis gloriose, quem vt vidit hic aduentantem, alius exclamauit: *Ecce agnus Dei, Ecce qui tollis peccata mundi.* Hic est de quo dicebam vobis: quia post me venit rex, qui ante me factus est, cuius non sum dignus corrigiam calcei.

Postmodum aliquos sibi in discipulos adscripsit, quorum principes fuerunt D. Andreas, & Philippus, qui D. Ioanni Baptista prius adhererant, quibus successit D. Petrus, & alij nonnulli, cum illis abiit in Cana Galilaeae ac celeberrimis illis interfuit nuptijs, quas primo dignatus est miraculo coram discipulis suis, aquae in vinum conuersione. Erat autem Cana Nazareth adeo contigua, vt ipsa virgo Sanctissima Maria Mater Dei nullo negotio potuerit adesse, & illis interesse inuicem nuptijs, cum alijs sibi cognatis, quos D. Chrysostr. opinatur fuisse D. Iacobum minorē, Iudam Thadaeum Christi consanguineos, matrisque suae consobrinos: Nō diu post cum proximum esset Pascha ascendit Dominus Hierusalem, vt illud paucis conuictus discipulis celebraret, demoratur hic in templo Salomonis, vsque loco mundo sacrorum, quo maior populi conuicio confluebat, tempore scilicet Paschalis, seipsum, quis sit manifestat, animoso illo factore. Quod Iudaeis nunquam excidit de memoria, dum eorum nihil verius sessionem, meratores velut canes flagellis e templo prostrigauit, vt dicendum erit die Lunae proximo. Hunc redit Galilaeam impulsu agitato Spiritus S. particulari quod Euangelista non subicit: *Regressus est in virtute Spiritus S. Luc. 10. in Galilaeam.* Nempē superiorem.

Binx etenim erant Galilaeae, vna superior & quae cunctibus Hierusalem inter occidentem

In patria Christi

& septentrionem, ad dexteram sita erat. Hic mare alluebat, idcirco dictum mare Galilææ, ad cuius oras erat Bethsaida, patria D. Andreæ & Petri, pariter & Capharnaum vrbs illustrissima, de qua sic Christus: *Tu Capharnaum vsque ad celum exaltata.* Civitas enim erat populo frequentissima, & emporium notissimum. Hanc dicebant Galilæam Gentium, eo quod plurimi gentiles haberent in ea domicilium, quam Salomon concessit Hiram: *Secus mare Galilææ gentium,* inquit Hiram. Aliam vocabant Galilæam inferiorem, quæ ad sinistram versus partem maris Mediterranei sitabatur, quæ inter ceteras provinciâs à Iudeis vilis habebatur, de qua ex eorum opinione, boni aliquid posse nasci non arbitrabantur, vnde dicebant: *A Galilæa propheta non surgit.* In hac Provincia continebantur Nazareth & Cana Galilææ. Egredius igitur Christus Hieri salein & Iudeam, declinans ad dexteram, versus Galilæam tetendit superiorem, hocque fuit iter, quo transiit Samaritam, illa mirabili conversione Samaritanæ mulieris nec non vrbs sachar decorata: de qua die Veneris loquendum. Ingressus regionem Galilææ superioris, ad mare secessit, cuius littora perambulans, de mari vocavit Petrum, Andream, Iaobum & Ioannem quos li et prius in scholam suam discipulos admisisset, vsque tunc tamen se illi totos non conferauerant; rerum omnium (vt mox fecerunt) abnegatione, semper post hac eius vestigijs inhaerentes. Quibus iam collectis ascendit in montem, vbi concionem illam habuit de perfectione perfectissimam, & de monte descendens tot mirabilia cepit operari, vt fama nominis eius per vniuersam extenderetur regionem, vsque Syriam, Decapolim, Tyrum, & Sidonem, testibus Evangelistis.

III. Denique Capharnaum profectus est, quo dum pergeret in itinere prodigiolo miraculo, filium erant Reguli moribundum, quo Pater, totaque familia in Christum credidit, & alio Capharnaum intravit, vbi diuina virtute per eum Centurionis à moriali febris sanatum restituit incolumitati, nec non iam defunctam filiam Principis synagoge superas reuocant ad auras, quo passim diulgato miraculo: *Exiit fama hac in omne sam terram illam:* scribit Matth. hic pessilentes loqueris Petri febres stans super eam repressit, de quibus die Iouis sermonem habebimus, & innumeros egros, qui tonos erant impositus manibus integros remisit, daemones quam plurimos liberauit, vt & ipsi daemones pracones Christi diuinitatem, virtutemque vel multi pro-

Hieron. Bap. de Lannus & Tomell.

clamarent. Continuo hinc versus Galilæam inferiorem capit iter, nominatum autem solum ingreditur naxale Nazareth, & peractis non minimis signis ipsam ingreditur ciuitatem: *Veni Nazareth, ubi eras nutritus.*

Inferes, ergo tanto erat iustior Nazarenorum de Christo quaeritonia: Requirere enim ordo videbatur rationis, vt patriam suam prius tantorum redderet horum participem, & in illa, & ab illa inciperet potentia suæ opera patrare adeo prodigiola, quibus Nazareth toto saeculo celeterrimam mundo ciuitatem. Noueris igitur, nullam in Christo ne lum fuisse malevolentiam, quinimo hoc ipso bene fuit de ciuitate patriaque meritis actus fuit misericordiae, pietatisque beneficium: Omitium nouerat renes & corda Saluator, viditque cunium stotum animos pertinaces, & ceteris omnibus recipiendis eius beneficijs incapaciores, & ne in eum crederent obfirmatores, in tantum, vt auditis, quæ fama vulgauerat, miraculis, ipsas vincerent duritie rupes certicossi, parum est quod in illum non crederent, illum vt redemptorem non reciperent, inlupes & inimicis afflicerunt, vt dicitur, eo vsque, vt tantam eorum fuisse referat Euangelista peruaciam, quæ ligare posset, si ligari possint ad efficienda miracula plenipotentes manus Redemptoris: *Non poterat ibi virtutem illam facere propter incredulitatem eorum. Quid adhuc? Mirabatur propter incredulitatem eorum.* Etiam atque etiam praefectam eorum itupere ipse voluntatem.

Quando medicus curare intendit languentem, quem crudi, ac maleuoli detinent humores, inde non incipit infirmum curare, vt illi continuo praescribat purgationem vacuandis humoribus aptissimam: illos etenim magis imitaret, & redleret obliuiores. sed illos primum disponit, emollit fomentis, apozematibus, medicis potionibus, & hoc est agere, quod ad infirmi spectat valetudinem: Erant corda Nazarenorum obstia, refractaria dignitati, hincique Saluatoris, nec illum recipere, nec reuereri dignabantur: quia illum educati viderant vt vulgarem loci municipem, nullius fortunæ, sortis infima, literis non instructum, scholas non frequentantem, ignobilem, qui praeter instrumenta fabrilis quibus sibi Ioseph victum lucrabatur, quem patrem eius credebant, nihil nouerat. Deinde ita in suscepta voluntate Christo detrahendi, famamque eius denigrandi perhibebant, vt ex eminentioribus eius miraculis enaserint certiosiores, vt ipsa parit experientia. Hinc igitur exorditur, hoc primum eius

IV. Ratio figuratur cur Christus in patria miracula non edidit.

V. Quod explicatur similitudine medici curantis aegrotu.

opus apozemata praeiicit, miraculorum famam, qua alijs in regionibus ediderat, ut haec ad eorum aures perveniat, quae paulatim quid altius, quam prius, de Christo sentirent, atque in eis vehementer accenderetur illum videndi, colendique desiderium.

S. 4. Famam miraculorum apud alienigenas praetatorum suam voluit Christus praeparare civitatem, sicut cum populo suo fecerat, cum Asia & Bithynia.

Hoc igitur cum patria sua Christus effecit, quod vates praedixerat Abacuc, qui modum declarans quo Dei filius factus honore se mundo manifestaret, & quis esset, aperiret, hunc futurum praefiguit quod nempe mundum prodigiorum fama praevolante disponderet. *Abac. 3. 5. Secunda est fortitudo eius, ante faciem eius ibi mors.* Nomen hoc *Mors* in Hebraico est *Dabar*, quod significat verbum, rumorem seu famam, ut notat Theodoretus, Septuaginta legunt: *Ante faciem eius ibi verbum.* q. d. in mundum veniens suam abscondet virtutem, fortitudinem, Maestatem, Divinitatem, suam celabit essentiam, eam vero manifestaturos, famam de se praemittet suorumque sparget rumorem miraculorum: *Ante faciem eius ibi verbum.* Hac praevius est Deus ut extolleret filios Israel eosque in terram introduceret promissionis (ex sententia D. Chrysostomi) licet enim promissionis terrae inhabitatores, homines essent difficiles, arrogantes, obliuati, superbi, gigantes fortissimi, tamen quo tempore filij Israel proficiscebantur plurima Deus operatus est prodigia, miracula signaque non contemnenda: mare rubrum divisit medium, quod sicco pede transierunt, pelagi fluctibus eorum operuit inimicos, durissimas rupes emollivit, ut aquarum fluentia scaturirent ut oleum quavis depluit Angelorum. Horum mirabilium remor illos praecurrit, quibus auditis terrarum populi, per quos transibant, turbati sunt, moti sunt sicut ebrius, & omnis fortitudo eorum dissipata est, humiliata superbia, filijs autem Israel timenda crevit auctoritas. Sic inquit D. Chrysostomus. fidelis protestatur Rahab in Hiero. *Audimus quod fecerit Dominus aquas maris rubri ad introitum vestrum &c.* *Elanguit cor nostrum &c.* Dominus vester ipse est Deus &c. Hoc idem cantico suo celebrant filij Israel: *Audierunt populi &c.*

*Tunc conturbati sunt Principes Edom, robusti Masab obtinuit tremor, obriquerunt omnes habitatores Chanaan. Nec hoc quicquam miretur (inquit D. Augustinus) tanta quippe erant haec miracula, ut susceperent ea spectantibus ad testam am nam virtutem pulo Israelitarum exhibitam: *Antestabatur evidentiissima mirabilibus signis virtutibus divinitas; Quibus apud ea percipientes non exigua populo conciliabatur auctoritas, & nominis ultimatio. Simile quid egit Christus cum contribulibus suis, patriaque Nazareth. priusquam enim se illi manifesta, et, multas praegravit civitates, terras ac Provincias contemimus, in signis & virtutibus vique ventribus, ut eo signorum rumor fama quoque petuolaret, quo cuius in suorum sentim corda disponderet, alioquin de eo fontamentum opinaretur, quam haeclemis habuerant, quando eo vique nihil in illo nisi domesticum ac vulgare ueruerant. Magno Dei adscribendum est beneficio (testant D. Gregor. quod non illico & ex abrupto vel inopinato se cordibus offerat, ac illa ingre diatur, quae pugnacia videt maleque disposita, & quae eum indignè susceperent, sed comiserit, suspendit introitum, suoque corda praeparavit.**

In huius confirmationem adducit illud admirabile factum, quod D. Lucas commemorat. proponit D. Paulus & Silas in Asia Christi praedicare Euangelium, ac prohibet illos ac retinet Spiritus S. & dum in Bithyniam remeare contendunt, ne hoc illis permittit: *Vetati sunt a Spiritu S. loqui verbum Dei in Asia, cum venissent autem in Mysiam, tentabant ire in Bithyniam, & non permisit eos Spiritus Iesu.* Quis hoc fieri posse, nisi persuadeat, ut Apolos praedicatos in Asia & Bithynia, remoretur, veteretque Spiritus S. Numquid non illis Christus praecerat *Evangelium in mundum univesum praedicate Euangelium omni creaturae.* An non descendit per illos Spiritus S. qui sedulos, qui prudentes illos redderet hoc in ministerio? Quomodo in eum ipse, ne praedicent, interdicat: *Non permisit eos Spiritus Iesu.* Num forte Spiritus S. Impedit & impleri vetat Christi praecceptum? Hoc primum respondeo nobis non licet vilibus vermiculis Dei iudicia, divinaeque scrutari dispositiones, nobis non expedite rationes inquire singulorum: hoc quippe iam Deus Iob prohibuerat (ait D. Gregor.) dum ab eo percurritur: *Numquid nostis ordinem caeli, & pones rationem in terra. Secundum ex D. Greg. adsero: plura te voluit Spiritus S. Asianos & Bithynios ob gravissima ab ipsis commissa scelera, nec leve supplicium.*